

zahájením vyrovnacího řízení, pokud převyšují splatné kvoty, vyvrátil správným způsobem rekursní soud. Soudně potvrzeným vyrovnáním nezaniká účinnost exekučního titulu nabytého již před zahájením vyrovnacího řízení a lze na jeho základě vymáhati obživlou pohledávku proti dlužníkovi. Jen v tom případě, že věřitel za vyrovnacího řízení získal exekuční titul toliko do výše vyrovnací kvoty, byl by nucen ohledně zbytku pohledávky, přesahující kvotu, nastoupiti proti dlužníkovi žalobou nebo jiným způsobem vhodným k nabytí exekučního titulu (srv. rozh. čís. 6139 sb. n. s.). Opačný náhled vedl by k neudržitelnému důsledku, že by věřitel v případě, že jeho původní pohledávka obživla (§ 57 vyrovn. ř.), byl nucen o zbytek pohledávky znova žalovati a jej soudním nálezem nebo jiným exekučním titulem dáti zjistiti, ačkoliv se tak již stalo před zahájením vyrovnacího řízení. Ale rekursní soud nadbytečně vyvolal tyto ovšem nesprávné vývody dovolacího rekursu, neboť soud prvé stolice se ve svém usnesení nezabýval touto otázkou, nýbrž zamítl návrh na exekuci jako toho času nepřípustný, poněvadž sám od sebe přihlížel k potvrzenému vyrovnání povinného, podle něhož měl zaplatiti svým věřitelům toliko 38% ní kvotu, z toho částku 10% dne 5. ledna 1927, kterou zaplatil včas penízem vyšším než byl zavázán. V tom ohledu však správně uvedl rekursní soud, že, vede-li vymáhající firma exekuci bez ohledu na soudní vyrovnání, jest věcí povinného, by se bránil námitkami podle § 35 pokud se týče § 36 čís. 1 ex. ř. (rozh. čís. 1521 a 4423 sb. n. s.). Jako vůbec okolností, vykonatelný nárok úplně nebo částečně rušících neb odkládajících, nesmí si soud při povolení exekuce povšimnouti, byť mu byly odjinud úředně známy, tak ani k účinkům soudního vyrovnání nesmí sám od sebe přihlížeti. Exekuce povoluje se podle § 3 druhý odstavec a § 7 a 55 ex. ř. podle návrhu vymáhajícího věřitele se zřením na exekuční titul a zpravidla bez předcházejícího ústního jednání a bez slyšení povinné strany. Také jest vyrovnacímu dlužníkovi ponecháno, nehledě k případu § 47 vyrovn. ř., aby chce-li, platil i nad kvotu. Proto není též správným opačný názor dovolacího rekursu, že soud prvé stolice vzal právem z úřední moci zřetel k vyrovnání jako k okolnosti jemu povědomé.

Čís. 7145.

Žaloba o zmatečnost podle § 529 čís. 2 c. ř. s.

Důvod žaloby pro zmatečnost podle § 529 čís. 2 c. ř. s. jest doslova stejný s důvodem zmatečnosti § 477 čís. 5 c. ř. s. Důvod zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. nemůže býti základem žaloby pro zmatečnost.

Tím, že proti soudní výpovědi z nájmu byly vypovězeným podány námitky, byl zahájen spor a vypovězený byl zastoupen v řízení.

(Rozh. ze dne 10. června 1927, Rv II 76/27.)

Soudní výpověď z bytu, již dali manželé G-ovi manželům J-ovým, byla vypovězeným řádně doručena do vlastních rukou. Manželé J-ovi

podali proti výpovědi námitky. Ježto se však nedostavili k ústnímu líčení, byla výpověď rozsudkem pro zmeškání ponechána v platnosti. Tvrdíce, že nebyli řádně předvoláni k ústnímu líčení, podali manželé J-ovi na manžele G-ovy žalobu o zmatečnost rozsudku pro zmeškání. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žalující strana podala žalobu pro zmatečnost ve smyslu § 529 čís. 2 c. ř. s., kterou opírá výhradně jen o to, že vadným doručením předvolání ku stání ze dne 24. srpna 1926 se stalo, že nebyla v řízení vůbec zastoupena. Je tedy pouze řešiti otázku, zda jsou tu zákonné předpoklady žaloby pro zmatečnost, kteroužto otázku sluší záporně zodpovědět. Podle ustanovení § 529 čís. 2 c. ř. s. může býti pravoplatné rozhodnutí, jímž věc jest vyřízena, napadeno žalobou pro zmatečnost, když strana nebyla v řízení vůbec zastoupena. O tom, že žalující strana ve výpovědním řízení okresního soudu vůbec nebyla zastoupena, nemůže býti řeči. Zjištěno jest, že dne 19. července 1926 podána byla manžely Ludvíkem a Emilií G-ovými výpověď proti žalující straně, která byla povolena usnesením ze dne 22. července 1926. Výpověď byla žalující straně dne 24. července 1926 řádně k vlastním rukám doručena. Proti výpovědi podala žalující strana námitky, které přišly na soud dne 31. července 1926. Podání výpovědi proti nájemníkovi, doručení soudní výpovědi nájemníkovi a podání námitek se strany nájemníkovy patří k výpovědnímu řízení a jsou tyto procesní úkony částmi výpovědního řízení, a nemůže býti pochyby o tom, že žalující strana v tomto řízení byla zastoupena, ježto se účastnila na výpovědním řízení tím, že proti výpovědi podala námitky. Žalující strana nebyla by bývala jen tehdy vůbec zastoupena ve výpovědním řízení, kdyby jí nebyla bývala doručena výpověď a jí tím byla bývala odňata možnost proti výpovědi podati námitky. Právní názor prvního soudu, že podmínky žaloby pro zmatečnost jsou v souzeném případě splněny, je tedy pochybným. Žalovaná zavinila sama, že jí předvolání ku stání ze dne 24. srpna 1926 nemohlo býti doručeno k vlastním rukám, při čemž se podotýká, že doručení předvolání k vlastním rukám zákonem není předepsáno, ježto podle ustanovení § 106 c. ř. s. jen žaloba a jí v té příčině na roveň postavené písemnosti mají býti doručeny k vlastním rukám. Stačilo tedy doručení předvolání podle předpisu § 104 c. ř. s., na čemž ničeho nemění ta okolnost, že obsílka ke stání nebyla v bílé, nýbrž v modré obálce, ježto pro doručení písemností jsou směrodatnými jen zákonné předpisy. Žalující strana uplatňovala v námitkách, že jí neprávem byla dána čtrnáctidenní výpověď, a domáhala se tedy soudního výroku, že se výpověď zrušuje. Žalující věděla a musela vědět, že o námitkách musí býti jednáno, ježto k tomuto účelu námitky podala. Ježto po podání námitek, tedy za rozepře nastoupila dovolenou a tím změnila bydliště, bylo její povinností oznámiti to soudu podle ustanovení § 111 c. ř. s. Toto oznámení bylo opomenuto, pročež doručení ke stání mohlo býti vykonáno podle předpisu § 104 c. ř. s. Měla-li žalující strana za to, že takové doručení je vadným a že rozsudek pro zmeškání je zmatečným podle § 477 čís. 4 a 5 c. ř. s., měla tuto zmatečnost uplatňovati odvoláním. Dovolená žalující strany končila 28. srpna (31. srpna) 1926 a

připustila žalující strana výslovně v žalobě, že obdržela rozsudek pro zmeškání dne 3. září 1926, co také vychází na jevo ze spisů. V odvolacím sdělení tvrdí žalující strana ovšem, že rozsudky byly ve skutečnosti odevzdány po 12. září 1926. Nehledíc k tomu, že rozsudek nemusí býti doručen k vlastním rukám, nezáleží v tomto případě na tom, kdy rozsudek pro zmeškání byl doručen, poněvadž žalující strana žalobu opírá výhradně jen o to, že předvolání ke stání nebylo řádně doručeno. První soudce vynesl rozsudek pro zmeškání podle předpisu § 396 a 442 první odstavec c. ř. s. To se stalo neprávem, ježto žalující strana podala včas námitky proti výpovědi. Rok ze dne 24. srpna 1926 nebyl prvním rokem ve smyslu § 239 c. ř. s. a měl první soudce vynést rozsudek pro zmeškání ve smyslu § 399 a 442 druhý odstavec c. ř. s. Co se týče žaloby pro zmatečnost je však tato vada bez právního významu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobci napadají rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s. Pokud jde o právní posouzení věci uvádí dovolání, že jde v tomto sporu o řešení dvou otázek: zda tím, že žalobci podali námitky proti soudní výpovědi z najatého bytu, již byli ve sporu řádně zastoupeni, a, zda předvolání k ústnímu jednání o námitkách jim bylo řádně doručeno. Snaží se dokázat, že odvolací soud vyřešil obě otázky nesprávně. Ve sporu uplatňují žalobci žalobou pro zmatečnost zákonný důvod § 529 čís. 2 c. ř. s., že v řízení nebyli vůbec zastoupeni. Tento důvod zmatečnosti je doslova stejný s důvodem zmatečnosti uvedeným v § 477 čís. 5 c. ř. s. a nesmí a nemůže býti zaměňován s důvodem zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s., který spočívá v tom, že straně byla nezákonným postupem odňata možnost, před soudem projednávat. Výpovědi z nájmu se zahajuje nájemní řízení, ale ne ještě spor. Byly-li včas podány námitky proti výpovědi, je položiti rok k ústnímu jednání a stranu, která dala výpověď, je považovati za žalobce (§ 571 c. ř. s.). Tím se zahajuje spor. (Ott, Úvod, díl III. str. 213, Neumann, Komentář II., str. 1595, Hora, Civilní právo procesní, III. str. 180, rozhodnutí vídeňského nejvyššího soudního dvoru, repertorium nálezů č. 255, sbírka Nowakova čís. 1684, Právník, str. 501/16). V tomto případě nynější žalobci podali námitky proti výpovědi nynějších žalovaných a tím vstoupili do řízení. Není tedy správné jejich tvrzení, že spor byl zahájen teprve u prvního ústního jednání, ani že nedoručením obsílky k němu bylo zaviněno, že nebyli v řízení zastoupeni. Odvolací soud tudíž právem uznal, že zastoupeni byli. Co se týká druhé otázky, směřují vývody dovolání k tomu, aby bylo dokázáno, že doručovací orgán se zachoval nesprávně. Tato výtka ve spojení s předcházející vlastně vytýká řízení zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s., který však nemůže býti základem žaloby pro zmatečnost podle § 529 c. ř. s. Nebylo tedy potřebí se jím obírat.